

[Mads Eg Damgaard.]

repræsentation for de frie erhverv. Tre departementschefer, nationalbankdirektøren og to professorer har sikkert ikke fuld mulighed for at bedømme tingene med hele det praktiske livs målestok, selv om jeg med stor tilfredshed konstaterer, at ét af disse medlemmer er en fremstående industrimand.

Jeg ser sådan på det, at erhvervene i de sidste år har udnyttet de store muligheder, som fremgangen ude i Europa har budt Danmark, mens staten ikke har løst sin del af opgaven: at give rolige vilkår for erhvervene med en sund økonomisk politik. Tværtimod har vi set inflationen køre hurtigere i Danmark end andre steder, og det er sket i en periode, hvor man kun har kendt den medicin at lade skatterne stige. Det kunne tyde på, at det ikke alene er de sædvanlige kredse, men også andre, der skulle med til at give gode råd.

Økonomiminister *Ivar Nørgaards* svar (25. juli 1966):

I min redegørelse i folketinget vedrørende inflationens årsager den 24. maj 1966 bebudede jeg, at regeringen havde til hensigt at nedsætte et udvalg til belysning af problemerne omkring den økonomiske vækst, idet jeg fandt, at spørgsmålet om at fastholde den økonomiske vækst er så vigtigt, at det fortjener en lige så dybtgående analyse som inflationskilderne. Under inflationsdebatten i folketinget den 31. maj 1966 konstaterede jeg, at ingen havde indvendiger at fremføre imod nedsættelsen af et sådant udvalg, hvilket jeg måtte opfatte som tilslutning.

Det nedsatte udvalgs kommissorium er: at analysere de problemer, der rejser sig i forbindelse med en økonomisk politik, som har til formål at sikre økonomisk vækst under opretholdelse af et stabilt prisniveau og valutarisk ligevægt. En sådan opgave kan ligesom problemet om inflationskilderne mest hensigtsmæssigt løses af et lille udvalg af specielt sagkyndige. De udpegede medlemmer af udvalget er alle personer, som gennem deres videnskabelige og praktiske arbejde har en ganske særlig indsigt i økonomiske vækstproblemer. De udpegede eksperter er udnævnt efter deres personlige egenskaber, og udvalget er således uden direkte repræsen-

tation fra erhvervslivets og arbejdsmarkedets interesseorganisationer. Når ekspertudvalget har gennemført sin analyse, er det hensigten, at det afslutter sit arbejde med at aflevere en beretning, som det er regeringens hensigt at videregive til folketinget og offentliggøre.

Fra flere sider har man fejlagtigt ment at finde ligheder mellem udvalget og det økonomiske råds formandskab. For at undgå misforståelser skal jeg derfor understrege, at der i det her foreliggende tilfælde er tale om en analyse af en ganske bestemt problemkreds, nemlig den økonomiske vækst, og at der ikke er tale om et permanent udvalg.

Af *Støhr-Johansen* til indenrigsministeren (26. juli 1966):

„Vil ministeren foranledige forskelsbehandlingen af kommuner vedrørende disses kreditfinansiering standset?“

Principielt må det anses for meget uheldigt, at statsmagten blander sig aktivt ind i kommunernes kreditpolitik i en periode, hvor alle efterlyser større kommunalt selvstyre, som jo forudsætter mulighed for at disponere selvstændigt.

Endnu værre bliver det, når staten behandler kommunerne efter forskellige regler. Det har længe været øjensynligt for en række andre kommuner, at regeringen giver Københavns kommune lånevilkår, der er nægtet andre. Det gælder tilladelsen til at optage de udenlandske lån, som andre har langt vanskeligere ved at få godkendt, og det gælder godkendelsen af indenlandske lån, hvor man tillader København at gennemføre højere forrentede låneforretninger end andre kommuner.

Mit spørgsmål har til formål at bringe denne forskelsbehandling til ophør, idet jeg mener, at kommunerne principielt bør disponere frit ved normale kreditforretninger, der ikke truer deres likviditet. I hvert fald må der gælde samme regler for alle.

Indenrigsminister *Hans Hækkerups* svar (1. august 1966):

Det vil være bekendt, at de kommunale tilsynsmyndigheder under udøvelse af deres godkendelsesbeføjelse, for så vidt angår kommunal lånoptagelse, følger retnings-